

BEROEPS- BELANGEN

Wij lezen in „De Rechtskundige Adviseur” van 5 Mei 1938:

MAAK JE NIET KWAAD

Een pijnlijke bevestiging.

Eenigen tijd geleden gaven wij een collega den raad zich niet kwaad te maken over een artikel in „*Handelsbelangen*”, waarin eigen voortreffelijkheid breeduit werd geëtaleerd, de dwaasheid ten beste werd gegeven, dat ons land slechts 4 incasso-bureaux kende van gevestigde reputatie en een minder fraaie poging werd ondernomen, om de kleinere bureaux te knauwen, niettegenstaande vaststaat, dat vele daarvan hun werk zoo goed doen als de grootere. Wij zouden hieraan verder geen aandacht hebben geschonken, ware het niet, dat ons de foto werd getoond (en in dit nummer gereproduceerd) van een op 7 Januari 1938 gedateerd en aangeteekend verzonden brief, welks inhoud zich al zeer moeilijk met die breeduit geëtaleerde voortreffelijkheid verdraagt. In dezen brief, afkomstig van een onderafdeeling van de uitgeefster van *Handelsbelangen*, wordt een juffrouw gesommeerd om de rekening van een medicus ten bedrage van f 22.25 binnen zes dagen te voldoen. Bedoelde juffrouw scheen tegen deze rekening bezwaar te hebben, wijl zij meende door den medicus niet goed te zijn behandeld. Tot zoover dus een normaal geval, dat in de practijk dagelijks voorkomt. Deze sommatie gaat evenwel gepaard met een aantal bedreigingen van zeer bedenkelijk gehalte. Daarin toch wordt niet meer, noch minder, beweerd, dan dat de geneesheer het bureau had medegedeeld, dat bedoelde juffrouw hem heeft willen pressen tot vruchtafdrijving, waaraan door het bureau wordt toegevoegd: „en U weet waarschijnlijk wel, dat U hierdoor in aanraking zoudt kunnen komen met de Justitie”.

Dit gaat, naar wij meenen, ver over de schreef. Het ambtsgeheim van een geneesheer, dat niet mag worden geschonden, komt hier bedenkelijk in gedrang. En wanneer een geneesheer zoodanige mededeeling

doet, schijnt het ons zaak van een voortreffelijk werkend bureau, als censor op te treden, die mededeeling niet verder door te geven, teneinde ook de cliënt voor onaangenaamheden te behoeden. Bovendien doet het vreemd aan, te lezen, dat de juffrouw den geneesheer zou hebben willen pressen. Op welke wijze zulks mogelijk zou zijn, laat zich niet bij benadering vermoeden.

Het fraais is hiermede echter nog niet af. Integendeel. Gevraagd wordt verder het verschuldigde bedrag te betalen, onder toevoeging: „*Want anders zijn wij verplicht van een en ander kennis te geven aan den Officier van Justitie, hetgeen voor U de noodige gevolgen zal hebben*”. Het staat er! Wij allen zijn wel eens minder gelukkig in onze uitdrukkingen. Het zich op eigen voortreffelijkheid beroemende bureau ontkomt hieraan klaarblijkelijk evenmin. Dit moge het tot waarschuwing zijn, om niet al te hoog van den toren te blazen en wat meer bescheidenheid met betrekking tot de kleinere bureaux te betrachten. Want onder deze zullen er weinig, zoo niet één, worden gevonden, welke zich tot dergelijke gevaarlijke en moraliter moeilijk te verdedigen dingen laat verleiden, als waarvan de inhoud van gemelden brief blijk geeft. Neen, waarlijk, er was voor onzen collega geen reden om kwaad te zijn en hij deed verstandig, zijn Nederlandsche bedaardheid te bewaren. Zelden werd de juistheid daarvan zoo spoedig en op zoo'n pijnlijke wijze bevestigd.

S.